

2008. május 21., szerda

Időközi jelentés az éghajlatváltozás tudományos tényeiről: eredmények és a döntéshozatalt segítő ajánlások

P6_TA(2008)0223

Az Európai Parlament 2008. május 21-i állásfoglalása az éghajlatváltozással kapcsolatos tudományos tényekről: döntéshozatalra irányuló megállapítások és ajánlások (2008/2001(INI))

(2009/C 279 E/10)

Az Európai Parlament,

- tekintettel eljárási szabályzatának 175. cikke értelmében elfogadott, az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottság létrehozásáról szóló 2007. április 25-i határozatára ⁽¹⁾,
 - tekintettel az Európai Tanács 2007. március 8–9-i, brüsszeli ülésének elnökségi következtetéseire,
 - tekintettel a heiligendammi G8-csúcstalálkozó 2007. június 7-i nyilatkozatára és különösen „A klímaváltozás, energiahatékonyság és energiabiztonság – kihívás és lehetőség a világgazdasági növekedés számára” című szakaszára,
 - tekintettel a spanyolországi Valenciában 2007. november 17-én közzétett, az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport (IPCC) negyedik értékelő jelentésének következtetéseire, valamint a nemzeti kormányok által megrendelt vagy egyéb ENSZ-szervek által végzett további tanulmányokra,
 - tekintettel a Bizottságnak „A kiotói célkitűzések elérése felé tett előrelépés” című közleményére (COM(2007)0757,
 - tekintettel az Európai Parlament és a tagállamok, valamint a tagjelölt országok nemzeti parlamentjeinek az éghajlatváltozásról szóló, 2007. október 1–2-i közös parlamenti ülésére,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek éghajlat-változási keretegyezménye(UNFCCC) aláíróinak 13. konferenciájára (COP 13), valamint az aláíróknak a Kiotói Jegyzőkönyv résztvevő feleinek (COP/MOP 3) üléséül is szolgáló, az indonéziai Balin 2007. december 3–15. között megrendezett harmadik konferenciájára,
 - tekintettel a magas rangú személyiségekkel folytatott nyilvános meghallgatásokra és eszmecserekre, valamint az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes parlamenti bizottság küldöttségi látogatásainak eredményére, különösen a 2007. szeptember 10-i, „A felmelegedés különböző szintjeinek éghajlati hatása” című tematikus ülésen elhangzott szakértői előadásokon és az azt követő vitán keresztül összegyűjtött információkra,
 - tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére,
 - tekintettel az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottság jelentésére (A6-0136/2008),
- A. mivel az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottság megbízásában az éghajlatváltozással kapcsolatos jövőbeli integrált uniós politikára vonatkozó ajánlások megfogalmazása is szerepel; mivel az ilyen ajánlásoknak a legmodernebb kutatásokon kell alapulniuk, és nem szabad kizárniuk a legújabb tudományos bizonyítékokat;

⁽¹⁾ HL C 74. E, 2008.3.20., 652. o.

2008. május 21., szerda

- B. mivel az ideiglenes bizottság köztes jelentése kizárólag az éghajlatváltozás tudományos alapokon nyugvó hatásaival foglalkozik; mivel a végleges jelentés a jövőbeli integrált uniós politikára vonatkozó javaslatokat fogalmaz majd meg a bizottság megbízásával összhangban és a munkája során összegyűjtött valamennyi információ felhasználása alapján; mivel a végleges jelentésbe bekerül a 2012 utáni éghajlatpolitikával foglalkozó nemzetközi tárgyalásokon képviselendő európai parlamenti álláspont is, figyelembe véve a keretegyezmény aláíróinak 14. konferenciáját (COP 14), amelyet 2008 decemberében, a lengyelországi Poznanban rendeznek meg;
- C. mivel az éghajlatváltozás eredetére és okaira irányuló tudományos konszenzus megalapozott és az egész világon elismert mind az IPCC belül, mind azon kívül; mivel az IPCC első, 1990-es értékelő jelentése óta jelentősen megnőtt azon tudományos ismeretek száma, amelyek megerősítik, hogy az általános felmelegedés jelenlegi tendenciáját az ember okozta, és ezt tudományos ténynek tekintik; mivel a tudósok mélyen egyetértenek abban, hogy az emberi eredetű üvegházhatást okozó gázok fontos szerepet játszottak a globális éghajlatváltozásban; mivel, tekintettel a rendelkezésre álló kockázatértékelésre, a bizonytalanság sokkal inkább cselekvésre, mint annak halogatására késztet;
- D. mivel a kutatás és adatgyűjtés révén az éghajlatváltozásról és a globális felmelegedés okairól eddig felhalmozott ismeretek elegendőek ahhoz, hogy elindítsák a károsanyag-kibocsátás lényeges csökkentéséhez sürgősen szükséges politikai fellépést és döntéshozatalt, valamint ahhoz, hogy elősegítsék az elkerülhetetlen éghajlatváltozáshoz történő alkalmazkodást;
- E. mivel az IPCC negyedik értékelő jelentése szerint a globális szén-dioxid-kibocsátás 1970 és 2004 között mintegy 80%-kal nőtt, és e növekedés főként a fosszilis tüzelőanyagok felhasználásának tulajdonítható;
- F. mivel a megfigyelésen és modellezésen alapuló kutatások azt mutatják, hogy ha nem történnek azonnali intézkedések a szén-dioxid és az IPCC-jegyzékében szereplő üvegházhatást okozó gázok további növekedésének fékezésére vagy adott esetben megállítására, akkor fennáll annak a veszélye, hogy mindez komoly kihatással lesz bolygónkra;
- G. mivel a felülvizsgálati időszak és az IPCC negyedik értékelő jelentésének azt követő megjelenése óta számos új tudományos kutatás során mértek és közöltek olyan adatokat, amelyek megerősítik a globális felmelegedés tendenciáját, és még jobban felbecsülik az éghajlatváltozás emberiséget érintő társadalmi, gazdasági és természeti következményeit, valamint az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás és annak mérséklése szükségességét;
- H. mivel a Stern-jelentés következtetései szerint intézkedések hiányában az előre jelzett éghajlatváltozás éves költsége 2050-ben a GDP 5–20%-át fogja kitenni; mivel a jelentés azt a következtetést vonja le, hogy az éghajlatváltozással kapcsolatos célok akkor teljesíthetők, ha mostantól kezdve évente a GDP 1%-át az e területen hozott intézkedésekre fordítják;
- I. mivel a globális felmelegedést és az éghajlatváltozást kiváltó okokat a folyamatosan zajló tudományos vita már nem kérdőjelezi meg; mivel valamennyi tudományos vita csupán a tudományos haladás kifejeződése, amely a fennmaradó bizonytalanságok és kételyek eloszlására irányul, és amelyet a történelem során mindig az emberiség természeti folyamatokra gyakorolt hatásának megértése iránti vágy vezetett;
- J. mivel a legújabb tudományos kutatások további bizonyítékkal szolgálnak arra, hogy a Föld atmoszférájának zavarai emberi közreműködésnek köszönhetőek; mivel az éghajlatváltozást kutató természettudomány a korábbi károsanyag-kibocsátások okozta globális felmelegedés már meglévő szintjének konkrét következményeit értékeli; mivel az ilyen tanulmányokból származó adatok megerősítik, hogy sürgősen alkalmazkodási és hatáscsökkentési intézkedések végrehajtására van szükség az embereket, a növény- és állatvilág biológiai sokféleségét, az élőhelyeket és az infrastruktúrát veszélyeztető, aggasztó kockázatok csökkentésére, elsősorban a fejlődő világban, de Európában és a világ más, gazdagabb részein is;

2008. május 21., szerda

- K. mivel a kutatók a Föld éghajlati rendszerében számos ún. éghajlati fordulópontot határoztak meg; mivel az ilyen éghajlati fordulópontokról nincs visszaút, és gyakorlatilag visszafordíthatatlan éghajlat-változási hatások következnek be, amelyeket az emberiség nem tud többé érdemben kezelni; mivel az ilyen éghajlati fordulópontok és a nyomukban meginduló megállíthatatlan bio- és geofizikai folyamatok nem illeszthetők be teljes mértékben a jövőre vonatkozó, meglévő éghajlat-változási forgatókönyvekbe; mivel ezek az éghajlati fordulópontok a következők lehetnek: az állandóan fagyott altalaj olvadása, aminek következtében hatalmas mennyiségű metán kerül a légkörbe; a gleccserek olvadása, aminek következtében megnő a napfény abszorpciójának mértéke, valamint a szén-dioxid alacsonyabb mértékű oldhatósága a tengervízben, ami hőmérsékletnövekedést okoz; mivel a hőmérséklet emelkedésével együtt e tényezők – a pozitív visszacsatolási folyamat következtében – fokozatosan súlyosbítják a globális felmelegedést;
- L. mivel az előrejelzések szerint a felmelegedés 1,5–2,5 °C-os növekedése esetén az összes faj 20–30%-át a kipusztulás növekvő veszélye fenyegeti; mivel a felmelegedés 3,5 °C-os emelkedésén alapuló százalékos érték 40–70%, ezért az éghajlatváltozás mérséklése elengedhetetlenné válik a globális biológiai sokféleség megőrzéséhez és az ökoszisztéma-szolgáltatások fenntartásához;
- M. mivel a Föld felszínének több mint 70%-át óceán borítja; a bolygó vízállományának több mint 97%-a az óceánokban található; az óceánok biztosítják a Föld életterének 99%-át; a halak biztosítják a világon az emberek által elfogyasztott fehérje legnagyobb részét, így azok jelentik 3,5 milliárd ember elsődleges élelmiszerforrását; és a világ legnagyobb városainak háromnegyede tengerparton fekszik;
- N. mivel az IPCC negyedik értékelő jelentésében megfogalmazott tudományos konszenzus alapján az a következtetés vonható le, hogy a komolyabb kockázatok elkerülése érdekében az üvegházhatást okozó gázok globális kibocsátását a 2000-es szinthez képest 50–85%-kal kell csökkenteni; mivel ezt a célt rendkívül nehéz lesz elérni, amennyiben az üvegházhatást okozó gázok globális kibocsátása 2020-ig és azt követően is tovább növekszik; mivel szinte valamennyi tagország jó fejlődést mutat saját uniós tehermegosztási céljaira irányuló erőfeszítései terén, és így növekszik annak az esélye, hogy az EU 2012-re elérje kiotói célját; mivel ugyanakkor 2012 után a tagállamoknak fokozottabban kell csökkenteniük az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását, amennyiben meg akarnak felelni az említett Európai Tanács 2007. március 8–9-i ülésén elfogadott céloknak, miszerint 2050-ig a fejlett országok közösen 60–80%-kal csökkentsék az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását az 1990-es szinthez képest;
- O. mivel az IPCC negyedik értékelő jelentése azt mutatja, hogy a felmelegedés, valamint a szárazföldi és óceáni szénelnyelők csökkenése közötti pozitív visszacsatolások további lényeges kibocsátás-csökkentést tehetnek szükségessé, amennyiben stabilizálni kívánjuk az üvegházhatást okozó gázok koncentrációját;
- P. mivel az EU-ban politikai konszenzus jött létre abban, hogy létfontosságú annak a stratégiai célnak a teljesítése, amely szerint az iparosodás előtti szinthez képest a globális átlaghőmérséklet emelkedését 2 °C-ra kell korlátozni; mivel az elmúlt évszázad során a globális hőmérséklet már 0,74 °C-kal emelkedett, és a korábbi kibocsátások miatt elkerülhetetlenül újabb 0,5–0,7 °C-kal emelkedik majd;
- Q. mivel az IPCC negyedik értékelő jelentése szerint a globális üvegházhatást okozó gázkibocsátás az iparosodás előtti időszakhoz képest nőtt, és jelenleg gyorsabban nő, mint valaha, és az emberi tevékenységek következtében 1970 és 2004 között 70%-kal, 1990 óta pedig jelentős mértékben, 24%-kal emelkedett; mivel a regionális éghajlatváltozás a hőmérsékletemelkedésen, az esőzések és szélrendszerek változásain, valamint a megnövekedett vízhiányon keresztül számos természeti rendszerben érezhető hatását valamennyi földrészen és a legtöbb óceánban;
- R. mivel az éghajlati rendszer szempontjából az összegyűlt, üvegházhatást okozó gázoknak a légkörbe kibocsátott teljes mennyisége a lényeges, nem pedig a viszonylagos kibocsátások vagy a viszonylagos csökkentések, ezért – a veszélyes éghajlatváltozás elkerülése céljából – a legjelentősebb meghatározó tényező az elkövetkező években és évtizedekben az üvegházhatást okozó gázok teljes mennyisége;

2008. május 21., szerda

- S. mivel az IPCC negyedik értékelő jelentésében vetették össze először Európa vonatkozásában az éghajlatban végbemenő jelenlegi változások széles körű, dokumentált, már meglévő hatásait, mint például a gleccserek visszahúzódását, az egyre hosszabb növekedési idényeket, a fajok skálájának eltolódását és a példa nélküli meleg hullám miatt felmerülő egészségügyi hatásokat; mivel a megfigyelt változások megfelelnek az előre jelzett éghajlatváltozásnak; mivel – Európát tekintve általános eloszlásban – az éghajlatváltozás néhány jövőbeli hatása szinte minden régiót negatívan érint majd, és ez számos társadalmi-gazdasági ágazat számára kihívást jelent, mivel az éghajlatváltozás várhatóan elmélyíti az európai természeti erőforrásokban – például a vizek hozzáférhetőségében – fellelhető regionális különbségeket;
- T. mivel az éghajlatváltozás – a népesség növekedése miatt bekövetkező, nagymértékű városiasodással együtt – várhatóan növelni fogja a városi hőmérsékletet, ami a városi polgárok egészségére és jólétére nézve közvetlen negatív hatásokkal jár majd;
- U. mivel az éghajlatváltozási hatások enyhítését célzó, mindenképpen megerősítésre szoruló jelenlegi politikák és a fenntartható fejlődésre irányuló, kapcsolódó gyakorlat ennek ellenére nem lesz elegendő ahhoz, hogy az elkövetkező évtizedekben csökkenjen a globális üvegházhatást okozó gázkibocsátás; mivel a tudományos ajánlások szerint a globális üvegházhatást okozó gázkoncentráció – az éghajlatváltozás 2 °C-on tartása 50%-os valószínűségének megfelelő szinten történő – sikeres stabilizálásának lehetősége 2015-ig nyitva marad, amikor is a globális gázkibocsátásoknak tetőzniük kellene;
- V. mivel a III. munkacsoportnak az IPCC negyedik értékelő jelentésére vonatkozó közleménye azt jelzi, hogy az IPCC által mindeddig értékelt legalacsonyabb szintek és az ennek megfelelő, potenciális kárkorlátozás elérése érdekében az UNFCCC I. melléklete részes feleinek 2020-ig csoportosan kellene 25–40%-kal csökkenteniük a kibocsátásokat az 1990-es szintekhez képest;
- W. mivel az IPCC következő értékelő jelentésére 2012 vagy 2013 előtt valószínűleg nem kerül sor; mivel a szakértői értékelésnek alávetett tudományos irodalomból és a kormányok által megrendelt, illetve egyéb nemzetközi szervek vagy ENSZ-intézmények – például az ENSZ Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezete (FAO), az ENSZ Környezetvédelmi Programja (UNEP), az ENSZ Fejlesztési Programja (UNDP), a Meteorológiai Világszervezet (WMO) és az Egészségügyi Világszervezet (WHO) – által végzett tudományos jelentésekből származó újabb ismeretek jelentős mértékben hozzájárulnak ahhoz, hogy jobban megértsük az éghajlatváltozás emberiségre és környezetre gyakorolt jelenlegi és jövőbeli hatásait, valamint hogy alkalmazkodjunk az éghajlatváltozáshoz és mérsékeljük azt;
- X. mivel az ezekben az újabb tanulmányokban szereplő legtöbb eredmény arra mutat rá, hogy a globális felmelegedésre azonnali választ kell adni; mivel különösen a WMO 2007 decemberében közzétett legfrissebb adatai szerint az 1998 és 2007 közötti évtized a feljegyzések szerint az eddigi legmelegebb évtized volt, továbbá mivel 2007 lesz a 10 legmelegebb dokumentált év egyike, a hosszú távú átlagnál 0,41 °C-kal magasabb, várható hőmérsékleti anomáliával, és mivel 2007-ben a hőmérséklet Európa egyes részein januárban és áprilisban több mint 4 °C-kal volt magasabb a hosszú távú havi átlagnál,
- Y. mivel fontos, hogy a globális felmelegedést és az éghajlatváltozás különféle dimenzióit egyéb globális problémák – mint például a szegénység, a globális egészségügyi kérdések – perspektívájából lássuk, tekintettel arra, hogy ezek az emelkedő hőmérséklet, az aszály, az árvizek, az emelkedő tengerszint és az egyre gyakoribb rendkívüli éghajlati jelenségek hatására tovább fognak súlyosbodni; mivel az éghajlatváltozás akadályozhatja az országok azon képességét, hogy a fenntartható fejlődés útját kövessék és a millenniumi fejlesztési célokat elérjék; mivel az éghajlatváltozás komolyan veszélyeztetheti a sikeres fejlődés szempontjából példaértékű országokat, és ezért átfogó kérdésként kell megjelennie a nemzetközi együttműködésben;
1. üdvözlö, hogy az ENSZ éghajlat-változási keretegyezményét (UNFCCC) aláíró felek Balin tartott ülésükön elismerték, hogy az IPCC negyedik értékelő jelentése az éghajlatváltozásról szóló eddigi legátfogóbb és legmértékesebb értékelés, amely fontos témákat integrált tudományos, technikai és társadalmi-gazdasági perspektívából világít meg, valamint azt, hogy a benne közölt információknak az éghajlatváltozással foglalkozó nemzeti politikák kidolgozásában és végrehajtásában történő felhasználására buzdítanak;
 2. meggyőződése, hogy a tudomány az általánosan elfogadott ismeretek és feltevések, valamint az azokkal versengő elgondolások szembeállításával és a szakértői értékelési eljárások alkalmazásával fejlődik; dicséretét fejezi ki az IPCC-nek munkájáért és azon képességéért, hogy tevékenységébe több ezer tudós munkáját vonta be; úgy véli, hogy az IPCC-nek komolyan kell vennie az új érveket annak érdekében, hogy továbbra is garantálhassa kutatásának hitelességét és minőségét;

2008. május 21., szerda

3. úgy véli, hogy az éghajlatváltozással foglalkozó tudomány **elégge** megszilárdult, és ismételten hangsúlyozza elkötelezettségét azon uniós stratégiai cél mellett, amely szerint a globális átlaghőmérséklet emelkedését 2 °C-ra kell korlátozni az iparosodás előtti szinthez képest, ami számos tudományos jelentés szerint körülbelül 50%-os valószínűséggel érhető el 400–450 ppm szén-dioxid-egyenértéknek megfelelő, légköri üvegházhatást okozó gázkoncentrációval, és ami – az IPCC negyedik értékelő jelentése szerint – szükségessé teszi, hogy az iparosodott országok 2020-ig az 1990-es szintekhez képest 25–40%-kal csökkentsék az üvegházhatást okozó gázkibocsátást; ennek ellenére úgy véli, hogy minden, a károsanyag-kibocsátás megfékezésére irányuló erőfeszítésnek jóval a 2 °C alatti célértéket kellene kitűznie, mivel egy ilyen szintű felmelegedés már igen erős hatással lenne a társadalomra és az emberek életmódjára is, és jelentős változást okozna az ökológiai rendszerekben és a vízkészletekben;
4. hangsúlyozza, hogy – mivel az üvegházhatást okozó gázok ember által okozott kibocsátása emelkedik – drámai hatások várhatók, és a tengeri ökoszisztémák, erőforrások és a halászatból élő közösségek súlyosan fenyegetve vannak, továbbá hogy a vízhőmérsékletben bekövetkező jelentős változások a tengeri élőlények populációinak eltolódásához (elvándorláshoz) vezethetnek, beleértve idegen fajok betörését és honos fajok eltűnését;
5. elismeri, hogy a 2050-re szóló előrejelzések egyértelműen azt mutatják, hogy most kell cselekedni; hangsúlyozza, hogy a 2 °C-os cél eléréséhez szükséges, az éghajlatváltozás csökkentésére irányuló erőfeszítések megkezdésének lehetősége a következő évtized közepére megszűnik;
6. hangsúlyozza, hogy az összes kontinensről és a legtöbb óceánból származó tudományos bizonyíték azt mutatja, hogy a regionális éghajlatváltozás már számos természeti rendszerre kihatott az iparosodott országok által korábban kibocsátott szén-dioxidnak köszönhetően; hangsúlyozza, hogy tudományosan bizonyított, hogy a globális felmelegedést kiváltó okokat elsősorban az ember idézte elő, és hogy az eddig felhalmozott ismeretek elegendő bizonyítékkal szolgálnak arra, hogy a Föld légkörében tapasztalható zavar emberi eredetű;
7. hangsúlyozza, hogy az óceánoknak a szén-dioxid-szintek emelkedéséből fakadó, prognosztizált savasodása igen súlyos hatásokkal járhat a tengeri ökoszisztémákra nézve, és e területen további kutatásra szólít fel annak érdekében, hogy jobban megérthessük a problémát, és meghatározhassuk a politikát érintő következményeket;
8. úgy véli, hogy a hőmérséklet, az oxigén-, a só-, a klorofilltartalom, a pH-érték és a szélirány változása terén bekövetkező folyamatok csak sok év eltelte után válnak nyilvánvalóvá; hangsúlyozza, hogy adatsorokra és átfogó óceán-, illetve tengerfenéken végzett megfigyelésekre van szükség a halászati ágazatra ható helyi változások megmagyarázásához, mivel ezek segítségével tudjuk feltárni az ökoszisztéma változásainak okait és következményeit;
9. hangsúlyozza, hogy a tudományos eredmények világosan láttatják, hogyan fog az éghajlatváltozás a közeljövőben különböző regionális minták alapján lezajlani, és kimutatják, hogy a globális felmelegedés mind a fejlődéssel kapcsolatos, mind pedig globális környezetvédelmi kérdés, amelynek leginkább sérülékeny alanyai a szegények és a fejlődő országok; úgy véli, hogy az iparosodott országok által korábban kibocsátott káros anyagok okozta globális felmelegedés elkerülhetetlen következményeinek kezelésére irányuló alkalmazkodás ugyanolyan fontos, mint a további, kezelhetetlen globális felmelegedés elkerülésére irányuló intenzív erőfeszítések;
10. hangsúlyozza, hogy a fordulópontokat – beleértve többek között az Amazonas esőerdőinek kihalását, a grönlandi és a nyugat-antarktiszi jégtakaró olvadását, az indiai monszunrendszer összeomlását és a szibériai tundra nagyfokú metánkibocsátását – nehéz előre jelezni, de igen valószínű, hogy azok a jelenlegi éghajlat-változási feltételek mellett még ebben az évszázadban elérik kritikus pontjukat; hangsúlyozza, hogy e fordulópontok elkerüléséhez az IPCC negyedik értékelő jelentésében jelzetteknel erőteljesebb csökkentési erőfeszítésekre lesz szükség;
11. üdvözlí e tekintetben a COP 13 és a COP/MOP 3 konferenciájának – megalapozott tudományos tanácsadást követő – eredményeit és különösen a Balin elfogadott útitervet, amelyet a 2008-as COP 14 konferencián kellene felülvizsgálni, és amelynek eredményeképpen 2009-re egy átfogó rendszerről szóló megállapodás jöhet létre; üdvözlí a technológia-átadással foglalkozó szakértői csoport feladatát is, amely értelmében a csoport értékeli a fejlődő országok számára – az éghajlatváltozás csökkentésére irányuló mérhető, beszámoltatható és ellenőrizhető, megfelelő nemzeti szintű fellépésekre vonatkozó kötelezettségvállalás függvényében – elkülönített pénzügyi forrásokhoz történő hozzáférést, illetve az azok felhasználása előtt álló szakadékokat és akadályokat; ugyancsak üdvözlí az Alkalmazkodási Alap létrehozását és az erdőknek egy új éghajlatvédelmi egyezménybe történő belefoglalását, amelynek célja a helyi lakosságnak is súlyos károkat okozó, akár a földjeik illegális vagy féllégális módon történő kisajátításával járó erdő- és tőzegetés okozta további erdőpusztítás és szén-dioxid-kibocsátás megakadályozása;

2008. május 21., szerda

12. nem ért egyet az arra irányuló, tudományosan megalapozatlan erőfeszítésekkel, hogy az éghajlatváltozás okairól és hatásairól szóló tanulmányokban megjelent eredményeket kétesnek, homályosnak és megkérdőjelezhetőnek mutassák be; megérti azonban, hogy a tudományos fejlődést mindig is – később fokozatosan eloszló – kétség kísérte, valamint a magyarázatok és az éppen aktuális tudományos fő áramlaton kívüli modellek utáni kutatás jellemezte;

13. ezért úgy véli, hogy a globális felmelegedés okainak és következményeinek jobb megismerésére irányuló további kutatás alapvető fontosságú a felelősségteljes döntéshozatal érdekében; mindemellett úgy ítéli meg, hogy a jelenlegi tudásszint elegendő az éghajlatváltozás +2 °C-ra való korlátozásával az üvegházhatást okozó gázkibocsátás csökkentését elérő politikák, valamint a jelenlegi éghajlatváltozáshoz történő alkalmazkodásra irányuló intézkedések sürgős kidolgozásához;

14. hangsúlyozza a további tanulmányok és kutatások szükségességét az éghajlatváltozás következményeivel kapcsolatban, mint amilyenek az európai gazdasági versenyképességre, energiaköltségekre és társadalmi fejlődésre gyakorolt hatások, a termőföld-használat, az erdők és erdőirtás szerepe, a tengeri környezet szerepe, az ipari – és nem utolsósorban a közlekedési – ágazat éghajlatváltozással kapcsolatos külső költségeinek kiszámítása, beleértve a légi járművek okozta szennyezés hatásainak számszerűsítését; úgy véli, hogy további tanulmányokra van szükség az alkalmazkodás és kockázatcsökkentés fejlesztési és szegénységcsökkentési intézkedésekbe való beépítése céljából;

15. támogatja a bioüzemanyagok előmozdító politika hatására, valamint a bioüzemanyagoknak az erdőirtás növekedésére, a megművelt földterületek kiterjesztésére és a világ élelmiszerkészleteire gyakorolt hatásaira irányuló további kutatást;

16. hangsúlyozza a tengeri halak élettanával és környezettanával kapcsolatos kutatások szükségességét, különösen a trópusokon, ahol eddig viszonylag kevés kutatást végeztek; rámutat arra, hogy összegyűjtött információink fokozatos növekedésével együtt tudósaink pontosabb előrejelzéseket tudnak majd adni és megfelelő megoldásokat dolgozhatnak ki; úgy ítéli meg, hogy minden járulékos halfogás tudományos elemzés céljából történő kirakodása nagy hozzájárulást jelenthetne információs bázisunkhoz; ugyanígy elismeri, hogy folyamatos kutatásra van szükség az éghajlatváltozásnak az élelmiszerhiány révén a tengerimadár-populációkra gyakorolt hatásai, valamint a tenyésztés sikerére és a túlélésre gyakorolt hatás terén;

17. úgy véli, hogy a globális éghajlatváltozás emberi okaira vonatkozó tudományos bizonyítékok közlésének a közvélemény tájékoztatására irányuló széles körű erőfeszítés egyik fő elemének kell lennie, és ezt követően el kell érni, hogy a szén-dioxid-kibocsátás korlátozására irányuló politikai intézkedések – mint a különböző szociális partnerek bevonása – nagyobb köztámogatottságnak örvendjenek, ne csak az iparosodott országokban, hanem a felemelkedő gazdaságokban is; kéri az IPCC-t, hogy tegye közzé értékelő jelentéseinek összefoglalását; továbbá úgy véli, hogy egyéni életmódbeli változtatásokra van szükség, és ezek részét kell hogy képezzék a globális felmelegedés okairól és hatásairól szóló oktatási programoknak;

18. felszólítja ezért a tudományos közösséget és a politikai képviselőket, hogy egyesítsék erőiket a figyelemfelkeltésben és „a változást előidézni képes kis dolgokkal” kapcsolatos lobbizásban, figyelembe véve azt a tényt, hogy még az éghajlatváltozás hatásaihoz való igen fejlett alkalmazkodási képességgel rendelkező közösségek is érzékenyen reagálnak a rendkívüli és kiszámíthatatlan eseményekre;

19. hangsúlyozza, hogy az alacsony szénigényű életvitelre irányuló oktatáshoz szükséges részletes tájékoztatás – beleértve például a fogyasztói termékeken az üvegházhatást okozó gázok káros környezeti hatásaira vonatkozó nyilatkozatokat és az üvegházhatást okozó gázokkal kapcsolatos címkézést – ma még alacsony fejlettségi szinten áll, és sürgősen tovább kell fejleszteni; hangsúlyozza, hogy az ilyen kezdeményezéseknek ideális esetben összhangolt kritériumokon kell alapulniuk, és figyelembe kell venniük az importból származó, üvegházhatást okozó beépített kibocsátásokat is;

20. felkéri az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottságot munkája folytatására, valamint arra, hogy megbízatása végén készítsen egy jelentést a Parlament számára, amely az EU éghajlatváltozással foglalkozó jövőbeli integrált politikája során teendő lépésekre és kezdeményezésekre, valamint alkalmazkodási és hatáscsökkentési intézkedésekre irányuló javaslatokat tartalmaz, és összhangban van az IPCC negyedik értékelő jelentésében szereplő megállapításokkal és ajánlásokkal, valamint az EU azon céljával, hogy a globális hőmérsékletemelkedést 2 °C-nál kevesebbre korlátozza;

2008. május 21., szerda

21. felszólítja a Bizottságot, a Tanácsot és a Parlamentet, hogy a legmagasabb szinten támogasson tárgyalásokat és párbeszédet az uniós vagy EU-n kívüli országoknak az éghajlatváltozás kezelésével foglalkozó tudományos kutatás és fellépés terén létező, igen szakszerű stratégiáinak, elveinek és normáinak a világszerte meglévő partnerországokra való stratégiai kiterjesztéséről, a tudományos közösség ajánlásaival összhangban;

22. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, valamint a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek.

A Törökországról szóló 2007. évi országjelentés

P6_TA(2008)0224

Az Európai Parlament 2008. május 21-i állásfoglalása a Törökország által elért haladásról szóló 2007. évi jelentésről (2007/2269(INI))

(2009/C 279 E/11)

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Törökország által elért haladásról szóló 2007. évi bizottsági jelentésre (SEC(2007)1436),
 - tekintettel a Törökország csatlakozás felé történő előrelépéséről szóló, 2006. szeptember 27-i ⁽¹⁾, valamint az EU és Törökország közötti kapcsolatokról szóló, 2007. október 24-i ⁽²⁾ állásfoglalására,
 - tekintettel a nőknek a török társadalmi, gazdasági és politikai életben betöltött szerepéről szóló 2005. július 6-i ⁽³⁾ és 2007. február 13-i ⁽⁴⁾ állásfoglalásaira,
 - tekintettel a Törökországgal kapcsolatos, 2005. október 3-i tárgyalási keretre,
 - tekintettel a Török Köztársasággal létrejött csatlakozási partnerség elveiről, prioritásairól, feltételeiről szóló, 2008. február 18-i 2008/157/EK tanácsi határozatra ⁽⁵⁾ („csatlakozási partnerség”), valamint a csatlakozási partnerségről szóló korábbi, 2001., 2003. és 2006. évi tanácsi határozatokra,
 - tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére,
 - tekintettel a Külügyi Bizottság jelentésére és a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság véleményére (A6-0168/2008),
- A. mivel a Törökországgal folytatott csatlakozási tárgyalások 2005. október 3-án kezdődtek meg, a tárgyalási keretnek a Tanács által történő jóváhagyását követően, és mivel a szóban forgó tárgyalások megnyitása egy hosszú és nyitott kimenetelű folyamat kezdete;
- B. mivel Törökország elkötelezte magát a reformok, a jószomszédi viszony és az EU-hoz való fokozatos igazodás mellett, és mivel ezen erőfeszítéseket Törökország további modernizálását elősegítő lehetőségnek kell tekinteni;
- C. mivel az EU-hoz – amely közös értékeken nyugvó közösség – való csatlakozás alapja továbbra is a valamennyi koppenhágai kritériumnak történő teljes körű megfelelés és az EU integrációs kapacitása, az Európai Tanács 2006. decemberi ülésének következtetéseivel összhangban;

⁽¹⁾ HL C 306. E, 2006.12.15., 284. o.

⁽²⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2007)0472.

⁽³⁾ HL C 157. E, 2006.7.6., 385. o.

⁽⁴⁾ HL C 287. E, 2007.11.29., 174. o.

⁽⁵⁾ HL L 51., 2008.2.26., 4. o.